

A Pécsi Ítéltábla a Dr. Vincze Gergely Ügyvédi Iroda által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek a dr. Horváth Gábor ügyvéd által képviselt **I.rendű alperes neve** (I.rendű alperes címe) I. rendű és **II. rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe) II. rendű alperessel szemben engedményezési ellenérték megfizetése iránt indított perében a Somogy Megyei Bíróság 2011. november hó 16. napján kelt 24.P.20.772/2011/11. sorszámú ítélete ellen az I.-II. rendű alperesek által 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - részben megváltoztatja, és az I.-II. rendű alperesek által a felperesnek fizetendő perköltség összegét 1.000.000,- (egymillió) forintra leszállítja.

Kötelezi az I.-II. rendű alpereseket egyetemlegesen, hogy fizessenek meg az állami adóhatóság felhívására 1.099.300,- (egymillió-kilencvenkilencezer-háromszáz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 13.741.181,- forintot, és ennek kamatait. Megállapította, hogy a felperes a K. M.Kft.-vel 2004. május hó 6. napján kötött tagi kölcsönszerződés alapján fennálló, 2007. december 31. napján lejáró 35.000.000,- forint összegű követelését 15.000.000,- forint ellenérték mellett, a 2005. december hó 5. napján kelt engedményezési szerződéssel az I. rendű alperesre átruházta, az I. rendű alperes fizetési kötelezettségének teljesítéséért a II. rendű alperes készfizető kezességet vállalt. Megállapította, hogy az alperesek által visszafizetett 14.200.000,- forintot a felperes a Ptk. 293. §, 290. § (2) bekezdése szerint a 2005. december hó 5. napján kelt üzletrész átruházási szerződésekből és az engedményezési szerződésből eredő tőke és kamatköveteléseire számolta el, így az engedményezési szerződés alapján fennmaradó tartozás 13.741.181,- forint.

Álláspontja szerint alperesek nem bizonyították, hogy a 2005. december hó 5. napján megkötött szerződések - így az engedményezési szerződés is - színlelték voltak, és alaptalannak találta a jogellenes fenyegetésre, megtévesztésre hivatkozást is. Kifejtette, hogy az a tény, hogy felperes tagsági viszonya a K.M. Kft.-ben 2005. december hó 1. napján megszűnt nem zárja ki azt, hogy a korábbi üzletrész adásvételi szerződést felbontsa, és 2005. december hó 5. napján új szerződést kössön, és a tagi kölcsön rendezése céljából a kft.-vel szemben fennálló követelését az I. rendű alperesre engedményezze. Kiemelte, hogy az I. rendű alperes 2007. augusztus hó 3. napján az engedményezési szerződés alapján fennálló tartozást elismerte, az engedményezési szerződést írásban megerősítette. Megállapította, hogy a 2004. május hó 6. napján a felek, valamint a K.M.Kft. között létrejött, a tagi kölcsönről is rendelkező, szindikátusi szerződésben történt alávetés jelen jogvitára, az engedményezési szerződésből eredő követelés érvényesítésére nem terjed ki.

Az ítélet ellen az I.-II. rendű alperesek terjesztettek elő fellebbezést, fellebbezésükben elsődlegesen a per megszüntetését, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását kérték. Hivatkoztak arra, hogy a tagi kölcsönszerződésből eredő jogvitára a M.G.K. mellett szervezett Állandó Választott Bíróság kizárólagos hatáskörét és illetékességét kötötték ki, ezért a Pp. 157. § a) pont és Pp. 130. § (1) bekezdés b) pontja alapján a per megszüntetésének van helye. Állították, hogy a 2005. december hó 5. napján megkötött engedményezési szerződés - az ezen a napon kelt további megállapodásokkal együtt - színlelt volt, az üzletrész átruházásról, tagi kölcsön rendezéséről 2005. december hó 1. napján rendelkeztek, a 2005. december hó 1. napján létrejött megállapodások felbontására nem került sor. Előadták, hogy a tartozás visszafizetésre került. Hivatkoztak arra, hogy a tartozás-elismerést az I. rendű alperes kényszer hatására írta alá, mivel felperes a K.M.Kft. felszámolását helyezte kilátásba. Sérelmezték a felperes javára megállapított perköltség összegét, álláspontjuk szerint a kifejtett tevékenységgel arányban nem álló ügyvédi munkadíjat állapított meg az elsőfokú bíróság. A másodfokú eljárás során részletfizetési kérelmet terjesztettek elő.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés a perköltségre vonatkozó részben alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az elsőfokú eljárás iratai alapján az alábbiakkal egészíti ki:

A 2004. május hó 6. napján a felperes a K.M.Kft. és az alperesek között létrejött szindikátusi szerződés 19. pontjában a szindikátusi szerződéssel felmerült vitákra, a tagi kölcsönszerződés 13. pontjában a szerződéssel kapcsolatban felmerült vitákra a szerződő felek a M.G. K.mellett szervezett Állandó Választott Bíróság illetékességét kötötték ki.

A felperes 2006. január hó 2. napján tájékoztatta a H.C.Kft.-t, hogy a 2005. december hó 1. napján megkötött, a H.C. Kft.-t érintő engedményezési szerződést közös megegyezéssel felbontották.

A felperes 2005. decemberében kérte a K.M.kft. vagyonát terhelő zálogjog zálogjogi nyilvántartásból törlését, a K. K.a vagyont terhelő zálogjogot 2006. január hó 5. napján törölte.

Az I. rendű alperes 2007. június hó 28. napján kelt levelében a felperessel szemben fennálló engedményezési szerződés szerinti tartozását elismerte, a 2008. március hó 27. napján kelt levélben bejelentette, hogy részletfizetéssel az összesen 15.000.000,- forint tartozás törlesztését 2008.március hó 31. napjától kezdi meg.

A 2009. augusztus hó 14., 2010. február hó 26., 2010. szeptember hó 6., 2010. november hó 5. napján kelt levelekben a kifizetések részletezése során az I. rendű alperes a felperes tagi kölcsöne tekintetében 15.000.000,- forint tartozást nevesített.

Az így kiegészített tényállás alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az I.-II. rendű alperesek a 2005. december hó 5. napján megkötött engedményezési szerződésből eredő tartozásukat nem egyenlítették ki.

A fellebbezéssel összefüggésben a másodfokú bíróság az alábbiakat emeli ki:

Tévesen hivatkoztak az I.-II. rendű alperesek arra, hogy a szindikátusi és tagi kölcsönszerződésben történt alávetés folytán a jogvita elbírálására a M.G.K.mellett szervezett Állandó Választó Bíróság illetékes. A tagi kölcsönszerződésből, illetve a szindikátusi szerződésből eredő jogvita fogalmát, a felek e körben tett szerződési nyilatkozatait kiterjesztően nem lehet értelmezni. A szindikátusi szerződést a K.M. Kft. és a peres felek, a tagi kölcsönszerződést a felperes és a K.M.Kft. kötötte, az engedményezés folytán a tagi kölcsön jogviszonyban a felperes jogutódja a Ptk. 329. § (1) bekezdése alapján az I. rendű alperes, ezért a tagi kölcsönszerződésből származó jogvitának az I. rendű alperes és a K.M.Kft. között jogvita minősül, nem tartozik e fogalomkörbe az engedményező és az engedményes közötti jogvita. A tagi kölcsön és szindikátusi szerződéshez képest az igény érvényesítés jogcíme jelen perben engedményezés ellenérték, a felperes az átruházott követelés ellenértékének megfizetésére kéri kötelezni az alpereseket, ezért a jogvita elbírálása során az alávetés nem vehető figyelembe. Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy alperesek hivatkozásának, mely szerint minden kérdés rendezését választott bíróság elő kívánták utalni, ellentmond az, hogy a 2005. december hó 1. napján kelt vállalkozási szerződés 9. pontjában ettől eltérően a Bíróság illetve a Megyei Bíróság illetékességét fogadták el.

Helyesen utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy az I alperesek a tartozást elismerték. Az I. rendű alperes 2007. augusztus hó 3. napján írásban nyilatkozott arról, hogy a felperessel 2005. december hó 5. napján engedményezési szerződést kötött, melyben az átruházott követelés ellenértékét 15.000.000,- forintban határozták

meg, kötelezettséget vállalt tartozása megfizetésére. Kijelentette, hogy az ellenértékből 750.000,- forintot fizetett meg, a felperes követelését a lejárt pénztartozásra nem vitatja, az engedményezési szerződést az okirat aláírásával megerősíti. A II. rendű alperes, mint kézfizető kezes a fentiekben rögzítetteket elismerte, és magára nézve kötelezőnek tartotta. Az I.-II. rendű alperesek a felpereshez címzett egyoldalú nyilatkozatukban a tartozást a felperes felé fennálló kötelezettséget ezzel elismerték. A Ptk. 242.§ (1) bekezdése szerint a tartozás elismerése a tartozás jogcímét nem változtatja meg, de az elismerőt terheli annak bizonyítása, hogy tartozása nem áll fenn, bírósági úton nem érvényesíthető, vagy a szerződés érvénytelen.

Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban, hogy az I-II. rendű alperesek bizonyítási kötelezettségüknek nem tettek eleget, nem bizonyították azon hivatkozásukat, hogy a felek között 2005. december hó 5. napján létrejött szerződés színlelt megállapodás volt. A színlelés kétoldalú, tudatos magatartás, amikor egyik fél akarata sem irányul szerződéskötésre, az egyoldalú színlelés a szerződés érvényessége szempontjából közömbös.

Alaptalanul hivatkoztak alperesek arra, hogy a 2007. augusztus hó 3. napján kelt tartozás-elismerést az I. rendű alperes jogellenes fenyegetés hatására írta alá. Jogellenes fenyegetés olyan erkölcsi, vagyoni vagy fizikai hátrány kilátásba helyezése, amelyen a nyilatkozó vagy közeli hozzátartozója ellen irányul. A bírói gyakorlat azonban nem minősíti jogellenesnek az igényérvényesítést, a felszámolási eljárás kezdeményezésének kilátásba helyezését.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az I.-II. rendű alperesek részteljesítései folytán fennmaradó tartozás 13.741.181,- forint, az I.-II. rendű alperesek az elsőfokú eljárás során figyelembe vett részteljesítéseken túl egyéb teljesítést ugyanis nem igazoltak, azaz az elismeréssel szemben nem bizonyították, hogy tartozásuk nem áll fenn. Szükségtelen igazságügyi könyvszakértő kirendelése, a további bizonyítástól eltérő tény megállapítása nem várható. Az alperesek fellebbezésükben hivatkoztak először arra a körülményre, hogy a H.C.Kft. részéről a 2005. december hó 1. napján kelt engedményezési szerződés alapján történt esetleges teljesítés tisztázása érdekében is kéri a szakértő kirendelését. A Pp. 235. § (1) bekezdés 2. fordulata értelmében a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény, vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása estén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. Az alperesek az állított tényről nyilvánvalóan tudomással bírtak az elsőfokú határozat meghozatala előtt, ezért e tényállításuk a másodfokú eljárásban nem vizsgálható.

Fentiekre tekintettel az I. rendű alperes az engedményezési szerződés alapján átruházott követelés ellenértékének megfizetésére köteles a szerződés szerint, a II. rendű alperes pedig kézfizető kezesként köteles helytállni.

Felperes a fizetési meghagyásos eljárásban 300.000,- forint eljárási díjat fizetett meg, az eljárás díja a Pp. 317. § (1) bekezdése alapján a perköltség részét képezi. A 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 2. § 1) bekezdés a) pontja szerint a fél pernyertessége esetére igényelheti, hogy részére a bíróság az ügyvéd munkadíjának és készkiadásainak címén kötelezze a pervesztes felet a fél és a képviselője között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött megbízási díj összegének megfizetésére. A felperes által P.20.772/2011/4. szám alatt csatolt ügyvédi megbízási szerződés 5.1. pontja értelmében a megbízási díj összege fizetési meghagyásos eljárásban 687.000,- forint +ÁFA, perbeli képviselő ellátása esetén tárgyalásonként 300.000,- forint +ÁFA, de legalább az ügyérték 10 %-a, de minimum a teljes elsőfokú perbeli képviselő ellátásáért 1.200.000,- forint + ÁFA munkadíj. Az elsőfokú eljárás során a felperes jogi képviselője 3 tárgyaláson vett részt, a perben nagy terjedelmű bizonyítás lefolytatására, tanúk kihallgatására, szakértő kirendelésére nem került sor, ezért a kifejtett tevékenységgel és a pertárgy értékével arányban álló munkadíjat 700.000,- forintra mérsékelte a másodfokú bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján..

Fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és az I.-II. rendű alpereseket terhelő perköltség összegét 1.000.000,- forintra leszállította.

A fellebbezés túlnyomó részt alaptalan volt, a felperesnek a másodfokú eljárása során költsége nem merült fel, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az I.-II. rendű alperesek felmerült költségeiket maguk viselik.

A feljegyzett fellebbezési illetékről a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott a másodfokú bíróság.

Az alperesek a fellebbezés előterjesztését követően a másodfokú eljárásban részletfizetési kérelmet is benyújtotta, mely a Pp. 247. § (2) bekezdése alapján a fellebbezés meg nem engedett kiterjesztésének minősül. E kérdés tárgyában az elsőfokú bíróság jogosult érdemben dönteni, az utólagos részletfizetési kérelemre irányadó szabályok szerint.

P é c s, 2012. április 27.

Dr. Kovács Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Gyöngyösiné Dr. Antók Éva s.k. előadó bíró Dr. Zóka Ferenc s.k. bíró